

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Obligationibus Specialibus Certorum Statuum, De
Sacramentis In Genere, Et In Specie, Et De Censuris Et Irregularitatibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDXXXIV.

VD18 90392167

Q. 3. Quænam dispositiones ex parte animæ requiruntur ad Eucharistiam?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41032

vitam eternam; & ego resuscitabo eum in novissimo die.

Ex quibus patet quàm utilis & expetenda sit frequens Eucharistiæ sumptio, modò fiat cum debitis dispositionibus.

Q 3. Quenam dispositiones ex parte anime requiruntur ad Eucharistiam?

Resp. I. Sub mortali requiritur status gratiæ. Prob. I. ex I. Cor. 11. *Quicumque manducaverit indigne, reus erit Corporis & Sanguinis Domini... judicium sibi manducat, non dijudicans Corpus Domini.* Sed qui est in peccato mortali, manducat indignè. Ergo 2. ex Trid. sess. 13. cap. 7. 3. Quia peccator gravem injuriam ac irreverentiam admittit in Christum; eum suscipiendo in statu inimicitiae, & peccati, quod ei infinitè displicet, & quantum in se est falsam reddendo significationem tanti Sacramenti, illudque effectu suo privando: nam cum sit institutum per modum cibi & potus, ad augendam, roborandam, & conservandam spiritualem vitam animæ, quæ est gratia sanctificans & charitas, illam præsupponit; nec enim cibus datur aut prodest mortuo. Quod sacrilegium gravissimum est, nam eò gravius est sacrilegium quò persona vel res sacra, quæ indignè tractatur, sanctior est.

Porrò S. Franciscus Salesius, in sua introduct. tum immunitatem ab omni peccato mortali & ab omni affectu ad quodvis veniale,

tum

tum magnum desiderium communicandi exigit ad communicandum octavo quoque die.

Resp. II. Qui sibi conscius est peccati mortalis, per se loquendo ante Communionem tenetur jure divino confiteri. Constat ex Trid. sess. 13. cap. 7. in hunc sensum explicante hæc verba Apost. 1. Cor. 11. *Probet seipsum homo. & can. 11. ubi ait: declarat S. Synodus illis quos conscientia peccati mortalis gravat, quantumcunque etiam se contritos existiment, habitâ copiâ Confessoris, necessariò præmittendam esse Confessionem sacramentalem.*

Dixi, *per se loquendo*, nam si urgeat necessitas communicandi, & desit copia Confessoris, sufficit & requiritur contritio perfecta, ex eod. cap. 7. & praxi fidelium: quia cum finis intentus, nempe status gratiæ requisitus ad Eucharistiam, possit etiam absque Confessione obtineri per contritionem perfectam; non debuit præceptum tunc confitendi ita strictè obligare, ut nulla prorsus necessitas excuset. Hæc necessitas urgere, ex communi, cénsetur. 1. Quando morituro, Viaticum dari debet, & deest Hostia consecrata. 2. Si Sacrificium, vel Communio sine gravi infamia, aut scandalo omitti nequit, ex Missali Romano, de defect. 3. Cum post consecrationem Sacerdos meminit peccati mortalis, ex Missali Romano. 4. Juxta multos quando Parochus die Festo debet celebrare, nec potest alium substituere.

Porro

Porro Sacerdos qui in tali necessitate celebravit non confessus, tenetur postea quam primum confiteri, ita præcipit Trid. cap. 7. sic: *Quod si necessitate urgente Sacerdos absque prævia Confessione celebraverit, quam primum confiteatur.* Id est, ut explicat Missale Roman. *cum primum poterit, debet confiteri.* circa quod Alex. VII. damnavit has duas propos. 38. *Mandatum Tridentini Sacerdoti Sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi quamprimum, est consilium, non præceptum.* 39. *Illam particulam (quam primum) intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.* Quare confiteri tenetur, statim atque habuerit copiam Confessoris, etiam ipso die celebrationis, si sine magno incommodo possit. Dilatio autem licet parva quoad tempus, est magna relatè ad finem præcepti, proindeque mortalis, ob periculum celebrandi iterum sine Confessione. Copia autem Confessoris censetur deesse, cum absque gravi incommodo seu damno adiri nequit.

Not. Qui jam confessus est, sed inculpate omisit mortale, tenetur illud confiteri ante Communionem, si absque gravi scandalo & infamiae periculo possit (quale dicitur esse plerumque, si jam sacra mensæ astaret) & hæc est praxis fidelium: nam est præceptum divinum confitendi ante Communionem omnia mortalia, quæ quis recordatur, ex Trid. sess. 13. c. 7.

13. c. 7. & can. 11. unde oppositum fuit expunctum in S. Fidei Tribunali Hispano.

Resp. III. Requiritur, ut cum magna devotione & reverentia sumatur Eucharistia. Ita S. Thom. 3. p. q. 80. a. 10 & per se patet: nam id summa Christi majestas tanto cum amore se totum creaturæ communicantis omnino exigit. Deinde devotio actualis requiritur ad aliquos effectus secundarios recipiendos; quamvis enim, secundum S. Thom. & communem sententiam, ad recipiendum augmentum gratiæ sanctificantis sufficiat status gratiæ, eò quòd solum peccatum mortale sit obex gratiæ sanctificantis, quippe quæ cum veniali consistere possit; & Sacramenta ex opere operato gratiam conferant non ponenti obicem: tamen devotio actualis necessaria est ad recipiendum dulcedinem spiritualem, fervorem, & majus augmentum gratiæ habitualis, multasque gratias actuales speciales; nam Sacramenta ad modum causæ necessariæ efficiunt plus aut minus pro perfectiore aut imperfectiore dispositione subjecti, ex Trid. sess. 6. c. 7. unde solus defectus devotionis actualis, secuso contemptu & scandalo, est grave veniale. Item ad remissionem venialium prærequiritur depositio omnis affectûs ad illa, & displicentia aliqua saltem virtualis illorum. Hinc Filiucius hæc ait: qui ex consuetudine multa venialia committit, & sentit se gravatum eorum conscientia; & hic sine

si sine dolore eorum accedat, videtur peccare venialiter: quia ponit obicem aliquibus effectibus, ut eorum remissioni & fervori charitatis; & quia est aliqua irreverentia.

Resp. IV. Devotio actualis, quam exigit Eucharistia, postulat ut cum fide vivâ, spe firmâ, charitate ardenti, & magna humilitate suscipiatur; atque etiam ut conjuges ab actu conjugali se abstineant saltem die Communionis: quia hic actus propter delectationem carnalem mentem deprimit, distrahit, & à spiritualibus avocat; & raro ob corruptionem naturæ sine culpa veniali exercetur, præsertim ab exigente. Si tamen actus ille fiat solum prolis gignendæ vel reddendi debiti causâ non impedit Communionem, ex S. Greg. in c. *vir* 33. q. 4. nam licet in copula intercedat voluptas, & corporalis immunditia, tamen cum hæc accidant ob bonum finem, nec voluptas intenta sit; honestas finis hanc indecentiam compensat, & impedit ne mens tantum deprimatur ac distrahatur. Qui verò ob voluptatem copulam exigit, regulariter venialem culpam admittit contra Religionem, si eo die communicet, quia voluptas in eo actu quæsita mentem absorbet, & multum deprimit ac distrahit, ineptamque orationi reddit, & sic impedit devotionem actualem. Ita commun. ut constat ex Sanchez.

Dixi, *regulariter*, quia possunt subesse aliqua justæ causæ, ob quas Communio tunc licita

cita

cita sit post elicitam de culpa contritionem, ut Jubilæus, scandalum vitandum, &c. A fortiori qui pollutionem voluntariam, vel aliud grave peccatum admisit, non debet statim, etsi contritus & absolutus Eucharistiam sumere, nisi urgeat aliqua necessitas, & aliud Confessario videatur, ut ait Missale Romanum ob indecentiam, tum quia talis non potest statim devotionem actualem debitam habere, propter distractionem, cogitationem turpium, recordationem delectationis obscenæ, & infirmitatem ex peccato relictam. Imo ex quadam decentia ab Eucharistia abstinendum est ob pollutionem nocturnam involuntariam, dum mentem perturbat ac distrahit, nisi videatur à Dæmone ad Communionem impediendam procurata, vel nisi adsit aliqua necessitas, vel singularis utilitas, aut scandalum ex omissione timeatur. S. Thom. 3. p. 1. q. 20. a. 7.

Not. Devotio, reverentia, & gratitudo Christo debitæ, exigunt aliquod tempus poni post Communionem in gratiarum actione, piâ occupatione animæ cum Christo, per actus fidei, spei, charitatis, &c. & teste S. Theresia illud tempus est pretiosissimum ac saluberrimum, proinde non ita contrahendum. Non licet autem statim post communionem expuere, ob periculum, & irreverentiam. Præterea S. Carol. Act. p. 4. in instruct. Euchar. monet eos, qui Eucharistiam susceperunt;

runt, ut animi cogitationes, sensus omnes, & linguam cobibeant; abstineantque precipue eo die à verbis otiosis, cogitationibus inanibus; sed in sanctis meditationibus, precibus, divinorum Officiorum frequentia, Ecclesiis etiam frequentandis, aliisque pietatis Officiis, atque operibus versentur, ... & curent à sui intima custodia non alienari.

Q. 4. Quanam ex parte Corporis necessaria est dispositio?

Resp. I. Jure naturali requiritur exterior habitus, & corporis compositio, quæ internam animi reverentiam & devotionem exhibeat: nam debetur huic Sacramento non solum interna, sed etiam externa veneratio summa, & adoratio, cum Christus mediis speciebus sensibili quodam modo in eo existat, & tractetur. Non licet autem communicare, si sit periculum evomendi, ob gravem irreverentiam.

Porro quoad sordes corporeas, id docet De Lugo, etsi secundum se non impediunt à Communionem saltem in occulto, cum Eucharistia sit solum cibus animæ, cujus mundities exigitur: decencia tamen, & reverentia tanto Sacramento debita exigit, ut si sordes ejusmodi facile possint auferri, auferantur. Item si brevi cessabunt, & potest commodè differri Communio, aliquando semel, aut iterum differatur. Quando tamen longius durant vel